

ЗМІСТ

Будинок дроворуба	5
У Феї	20
Країна Спогадів.....	26
Палац Ночі.....	34
Ліс	51
Кладовище.....	71
Чарівний Сад	74
Царство Майбутнього	90
Прощання	104
Пробудження.....	112
Перелік творів живопису, які використані для ілюстрування книги	123

МОРІС МЕТЕРЛІНК

Синій Птах

*Казку за мотивами
знаменитої п'єси
Моріса Метерлінка
переказала для дітей
та юнацтва
Дзвінка Федорців*

Львів

Видавництво «Апріорі»

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

2020

БУДИНОК ДРОВОРУБА

Десь колись в якійсь країні жив собі дроворуб з родиною в хатиночці біля лісу. Дроворуб був бідним, але не впа-
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

дав у відчай і не нарікав на гірку долю. Усі життєві негаразди він сприймав зі спокоєм і незворушністю сильного, впевненого чоловіка. У його домі теж панували спокій та злагода. Домашнім затишком і гармонією дихала в домі кожна дрібничка, особливо сьогодні, напередодні Різдва. Кухонний посуд сяяв чистотою. У діжі бродила розчина для Різдвяних хлібів. У кутку відпочивало веретено. Потріскував вогонь у печі, зі столу кімнату освітлювала лампа. Годинник з гирями невтомно стежив за часом: тік-так, тік-так... Обабіч великої шафи спали, скрутившись клубочком, пес та кішка. Між ними примостилася велика цукрова голова у біло-синій обгортці.

На стіні висіла кругла клітка, де дримала горлиця. Тіль-тіль і Мітіль, діти дроворуба, теж міцно спали в своїх ліжечках. Усе, як завжди, – рипнули двері й до кімнати зайшла мама Тіль. Вона схилилась над дітьми і обережно, щоб не розбудити, поправила ковдри. Переконавшись, що діти сплять, зачинила віконниці, загасила лампу, вийшла з кімнати і обачно прихилила двері. Кімнату оповила темрява. Жоден звук не порушував тишу, лишень у печі тихенько потріскували дрова. Якийсь час у помешканні було темно і тихо, та раптом темрява почала розсіюватись, бо через щілини віконниць стало проникати світло, все інтенсивніше та яскравіше. Діти, що хвилину тому ще солодко посапували, почали вертітися у ліжечках. Світло все яскравішало та яскравішало, на столі засвітилася лампа. Стрімкий перехід від темряви до світла розбудив дітей остаточно. Напівсонні, вони сіли у ліжечках і, протираючи очі, почали оглядати кімнату, намагаючись зрозуміти, що саме їх розбудило.

– Лампа світиться, мабуть, мама забула загасити, – розмірковував Тільтіль.

Проте не лише лампа освітлювала кімнату – сяйво просочувалось крізь шпаринки віконниць і ставало дедалі яскравішим. Тут уже мама ні до чого. Напевно, сусіди... Діти знали – багаті сусіди щороку святкують Різдво не шкодуючи коштів: з ялинкою, частуванням, музикантами, феєрверками.

– У сусідів, мабуть, уже почалося святкування! – здогадалися діти.

Вони миттю зіскочили з ліжок і побігли відчиняти віконниці. Першим, звісно, до лавки під вікном добіг Тільтіль. Мітіль теж почала вмощуватися на лавці й одразу взялася звично дорікати братові, що їй замало місця і нічого не видно. Аби уникнути суперечки і не розбудити батьків, Тільтіль поступився, сестра всілася на його місці й вони почали захоплено спостерігати за святкуванням Різдва у сусідньому будинку: діти милувалися каретами, малюками у святковому одязі, ялинкою, іграшками, смаколиками, розвагами, музикантами.

– Коли я була маленькою, то якимось їла тістечко з кремом, – мрійливо мовила Мітіль.

– Я теж, – сказав Тільтіль, – воно смачніше від хліба, але тістечок багато не дають...

– А там їх так багато! Невже вони все з'їдять? – за сумнівалася Мітіль.

– Еге ж, з'їдять, – впевнено відповів Тільтіль.

– І нас не пригостять? – запитала Мітіль.

– Звісно, ні, вони нас зовсім не знають, а просити заборонено.

– Ах, які ці діти гарні! Їм дуже весело – вони так заде-
рикувато сміються! А малюки так смішно танцюють! – не
могла стримати емоцій Мітіль.

Тільтіль і Мітіль зіскочили з місця і теж почали радісно
стрибати на лавці.

– А тепер вони їдять пиріжки, – зазначив Тільтіль.

– Пиріжки, напевно, дуже смачні! – припустила Мітіль.

– А ти скуштуй! – Тільтіль дав сестрі уявний пиріжок,
і сам вдавав, що ними ласує. – Як смачно! Як смачно!

– Дуже смачно! Така цікава гра! – заплескала в долоні
Мітіль.

Аж зненацька дітей сполохали кроки за дверима, і вони
вирішили, що розбудили батька. Та коли двері відчини-
лися, на порозі з'явився не батько, а старенька жінка у
зеленій сукні та червоному чепчику. Маленька, з великим
гачкуватим носом, одноока, вона зайшла до кімнати,
шкутильгаючи і спираючись на палицю.

– Доброго вечора, – звернулась старенька до дітей. –
Скажіть мені, милі, є у вас Співуча Трава чи Синій Птах?

– Трава у нас є, але вона не співає, – відповів Тільтіль.

– У Тільтіля є птах! – випалила перелякана Мітіль.

– Це мій птах, я його не віддам, – обурився Тільтіль.

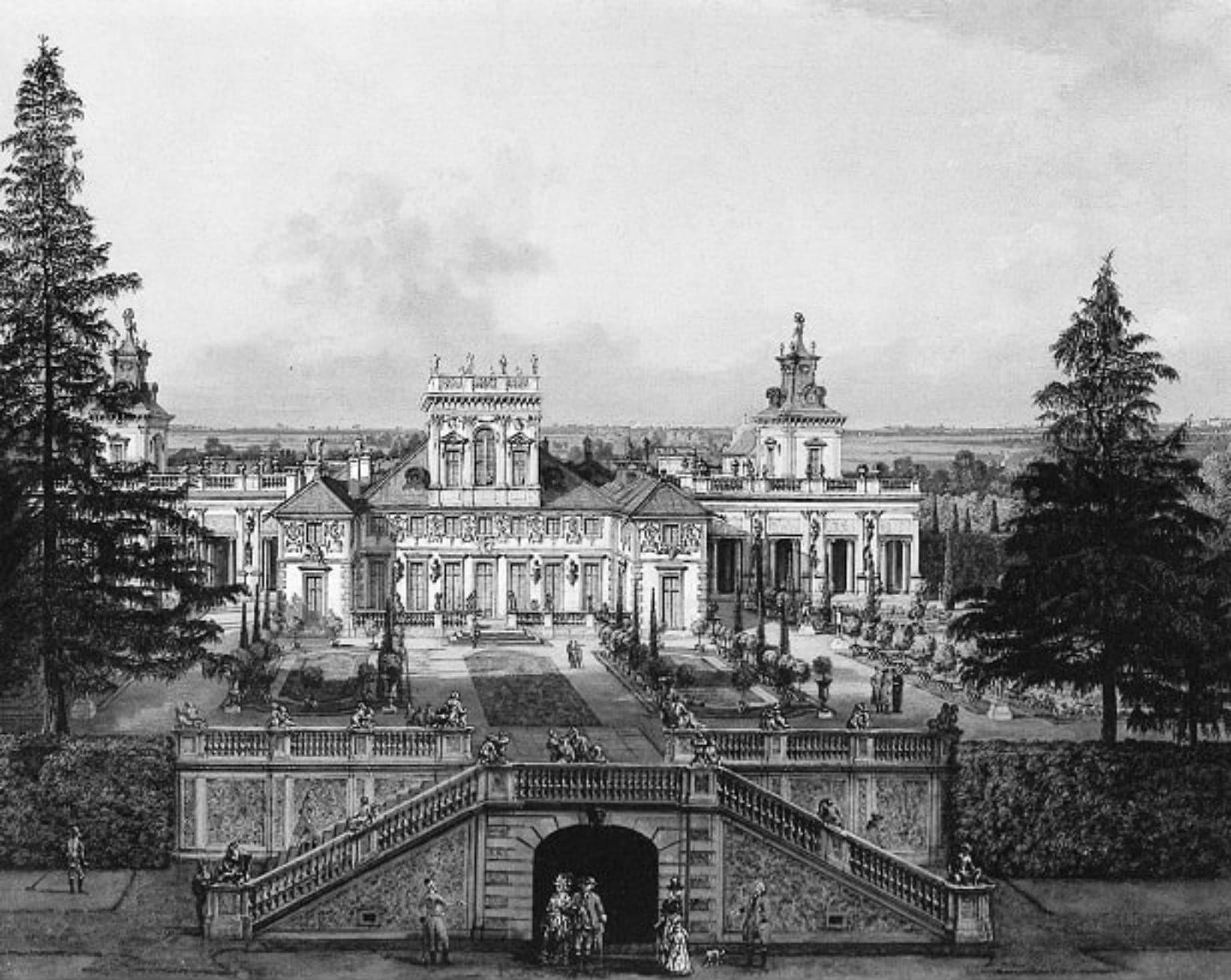
– А де птах? – спитала старенька.

Тільтіль показав на птаха у клітці.

– Ні, я його не візьму, він недостатньо синій, – мовила
жінка, оглядаючи пташку. – Мені потрібен справжній
Синій Птах для хворої онучки.

– А що з нею? – поцікавились діти.

– Не знаю, – задумливо відповіла старенька. – Вона
бліда, сумна, знесилена. Гадаю, лише Синій Птах допоможе

У ФЕЇ

Діти та їхні товариші-мандрівники подолали перший етап подорожі та згодом опинилися у палаці Феї Беріюни.

Палац був дуже гарним, але оглянути його вони не мали часу, бо дуже поспі-
Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Нехай одягне абажур! – знову зловтішно усміхнувся Вогонь.

Душі Світла насправді було важко підібрати обнову, та все ж знайшла саме те, що їй личило. То була розкішна сукня – здавалось, вона зіткана з місячного сяйва. Як і у Води, ця сукня теж належала до колекції одягу «Ослиної шкіри» і зберігалася у скрині зі скарбами.

Поки Душа Світла та діти одягалися, Кішка підкликала Вогонь, Воду, Хліб, Цукор та Молоко до себе і відвела в куток гардеробної. До них підбіг радісно схвильований Пес.

– Досить розглядати обнови і теревенити, у нас обмаль часу! – сказала Кішка. – Вирішується наша доля. Згадайте, Фея попередила, що наприкінці подорожі закінчиться і наше життя. Тому в наших інтересах максимально продовжити мандри. Ми повинні подумати і про себе, і про долю наших дітей...

– Браво! Браво! Кішка правильно мислить! – підтримав Кішку Хліб.

– У всіх, тут присутніх, – Тварин, Предметів, Стихій – є Душа, про яку Людина навіть не здогадується, – продовжила Кішка. – Тільки завдяки цьому ми все ще зберігаємо відносну незалежність. Лишень Людина знайде Синього Птаха – вона осягне все й остаточно поневолить нас... Про це я нещодавно довідалась від моєї близької подруги Ночі – хранительки таємниць Буття... Отже, ми повинні всі свої зусилля спрямувати на те, аби Тільтіль не знайшов Синього Птаха, навіть тоді, коли для цього треба буде пожертвувати життям дітей...

– Що? Що таке? Та як ти смієш! – обурився Пес. – Ану повтори, що ти сказала!